

[Knud Kristensen.]

staaende Love, som forhindrer det, som viser, at det ikke er tilladeligt.

Det er jo heller ikke saa sært, da Lovbestemmelserne er temmelig gamle, at de ikke fuldt ud kan dække de Forhold, som nu er til Stede, og derfor mener vi ogsaa af den Grund, at det kan være nødvendigt og gavnligt, som jeg sagde før, at faa Lovbestemmelser, der tager mere Sigte paa de nuværende økonomiske Forhold og i det hele taget paa de organisatoriske Forhold, som nu findes indenfor Erhvervslivet.

Men foruden de to Eksempler, jeg her har nævnt, husker vi sikkert alle, hvordan Fagorganisationerne — jeg tror, det er et Par Aar siden — optraadte overfor Fællesforeningen af Danmarks Brugsföreninger og tvang den til at gaa ind paa ikke at antage Folk, som ikke stod i Fagorganisationen. Det viser altsaa, at Fagorganisationerne har en saadan Magt, at de kan tvinge mægtige Foretagender ind under deres Vilje og sige til dem: I maa rette jer efter de Bestemmelser, som vi vedtager, og som siger, at de Folk, der ikke staa i vor Organisation, skal ikke kunne faa Arbejde — de skal altsaa ikke have Lov til at ernære sig paa hæderlig og lovlig Vis! — indenfor det Omraade, som I beskæftiger Folk ved.

Selv en saa stor og omfattende Organisation og i og for sig ogsaa saa stærk en Organisation som Fællesforeningen af Danmarks Brugsföreninger turde altsaa ikke gaa imod disse Fagforeningstrusler, og det er da klart, at hvis det kan gennemføres her, saa kan man gaa fra det ene Omraade til det andet, og derigennem kan man monopolisere Arbejdet. Det kan denne Organisation gøre, det kan tilsvarende Organisationer paa andre Omraader gøre, og derigennem naar man til at begrænse Erhvervs- og Arbejdsfriheden saaledes, at man efterhaanden kan sige til omtrent hele den danske Befolkning: Hvis I ikke retter jer efter de Bestemmelser, som vi her i denne Organisation vedtager, kan I ikke tjene jert Brød i det danske Samfund, uanset om I er fuldt ud hæderlige Borgere og tjener jert Brød paa lovlig Maaade.

Det er det rent officielle. Jeg vil desuden oplyse om, at jeg netop i disse Dage har modtaget Besværinger fra et Slagteri, som siger, at der kommer Landboere ind til Slagteriet, som er gaaet fra Gaardene og fra Husene. De kan ikke klare sig derude, og de er kommet ind til Slagteriet og søger Arbejde, maaske i deres eget Slagteri. Slagterierne vil ogsaa godt tage dem, men

de tør ikke, fordi Fagorganisationen siger: Nej, vi skal ikke give Arbejde til nogen, som staa udenfor Fagorganisationen. Det vil altsaa sige, at Folk ikke kan komme til at arbejde paa deres eget Slagteri, uden at de skal have en Fagorganisations Tilladelse dertil!

Se, det er blot nogle Eksempler, og vi kan jo nok være klare over, at selv om der er faldet Dom, og selv om der er idømt Bøder, saa er disse Bøder og disse Straffe ikke af en saadan Karakter, at de afskrækker mægtige Sammenslutninger som Fagorganisationerne fra at udøve disse Forfølgelser og true med disse Foranstaltninger. Fordelen ved at benytte den Slags Ting maa altsaa for dem være større end Risikoen ved at udøve dem under den nuværende Lovgivning.

Derfor er det, vi siger, at naar saadanne Forhold er til Stede i et Samfund, saa er det paa Tide, at man tager Lovgivningen op til Revision og søger at værne den enkelte overfor saadanne Overgreb fra de mægtiges Side, enten saa Magten bestaar i et stort Antal eller i, at man raader over mægtige økonomiske Midler, som man kan sætte ind for at tvinge dem, der er underlegne.

Nu kan der naturligvis siges: Er den Lovgivning, som her foreslaas, da fyldestgørende? Det vil jeg ingenlunde paastaa. Jeg vil ingenlunde paastaa, at naar dette er gennemført, saa er alt i Orden. Jeg er nærmest af den Opfattelse, at ogsaa de Lovbestemmelser, som her bringes i Forslag, muligvis kan omgaas, og at det vil vise sig, at naar een Vej er spærret, saa finder man en anden. Det er muligt, men derfor mener jeg ikke, at denne Begyndelse paa en Lovgivning er upaakrævet; jeg mener netop, at det er maaske nok heldigst, at man, naar man begynder paa en saadan Lovgivning, ikke gaar for vidt, men søger at hindre nogle af de Overgreb, som paa viseligt finder Sted, og saa, efterhaanden som man faar Erfaring og det praktiske Liv gaar sin Gang og det viser sig, at man søger at komme udenom Bestemmelserne — og ogsaa faar Held til det —, sætter nye Bestemmelser ind, som stopper for en saadan Fremgangsmaade.

Vi gør slet ikke Krav paa, at man skal anse det foreliggende Forslag, selv om de af Flertallet foreslaaede Ændringsforslag gennemføres, for et Forslag, som fuldt ud beskytter og værner den enkeltes Erhvervs- og Arbejdsfrihed, men vi mener, det er et Skridt i den rigtige Retning, det